

Чим близька мені поезія М. Сингаївського

Батьківське поле! Скільки стежок протоптано ним, скільки пісень складено про його красу, багатство, журливу задуму. Шелестять його колоски і ранньої весни, коли набралися вони молочної стигlosti, і восени, коли збирають їх у жовтогарячі пшеничні снопи. Радіють люди багатому врожаю, радіє поле, що змогло дати трудівникам свої плоди. Наші батьки поливали його потом, обробляли мозолястими руками. За кожним врожаєм стоять попередні покоління землеробів і майбутні покоління нащадків.

Читаючи рядки поезії Миколи Сингаївського «Батьківське поле» розумієш, як автор ставився до своєї рідної землі, з яким натхненням описував його невмирущу красу. Згадує поет свого батька, з яким приходив сюди ще маленьким хлопчиком. Про що говорив батько синові? Про те, скільки турбот лягає на плечі жниварів і хліборобів, розповідав про все, що пов'язано з важкою, але такою приємною працею. Людина, яка народилася з мрією давати користь, не зможе викинути на смітник окраєчок хліба, бо за ним стоїть важкий шлях від зернини до теплої хлібини на столі. Українська земля така щедра на талановитих людей: письменників, інженерів, хліборобів, учителів. Усі вони народилися на цій землі, всім вона стала рідною ненькою, але якщо схибиш, станеш зрадником, то обернеться вона зловою мачухою, що ніколи не пробачить злоби, жорстокості, споживацького ставлення до її скарбів.

М. Сингаївський зумів простими словами ніжно описати землю:

Всі від поля,
від грудки землі, від зерна,
всіх об'єднує хліб
і турбота одна.

А як щиро поет згадує своїх батьків в поезії «Від серця поклонюсь», згадує рідну неньку:

Ви співали дітям колискові,
ніжне серце сповнили добром.

Ми маємо своє коріння, яке міцно проростає на ґрунті любові, доброти, поваги; про це пам'ятаємо з самого дитинства, коли мила матуся співала колискову, водила полем, розповідала про працю і добробут. Дорослішають діти, приводять до рідного берега своїх дітей, а матері не старішають. Так само переживають за нас, на обличчях їхніх з'являються нові доріжки зморшок, але для нас вони залишаються найріднішими,

найдорожчими, найневтомнішими берегинями рідного дому.

Кожен рядок М. Сингаївського знаходить відгук у моєму серці, моїй душі. Він зумів знайти ширі, проникливі слова для кожного читача. Багато чого може статися, але ми знаємо, що завжди на нас чекатиме рідна домівка, рідні батьківські очі, які зрозуміють і допоможуть найтяжчої міті, радітимуть, коли зможемо досягти своєї мети. Для батьків ми залишимось назавжди малими хлопчиками і дівчатками, які збивали дитячі коліна, раділи новій іграшці. Не забувайте своїх батьків: вони заслуговують на вашу любов і повагу.